

Глава VII

Кой знае дали поради молбите на могъщия banker и на единствения му син, или поради някакви особени причини, на младия заложник оставиха пълна свобода. Придружен само от двама телохранители - които трябваше да го пазят от неочаквани срещи с крадци и безделници - Иваница можеше да ходи гдето пожелае.

Защо са така добри с мене? - питаше се оцудено момчето. Но скоро разбра. Те оставиха тялото му свободно, но с тънки, изкустни мрежи, се мъчеха да забулят душата му и да я покорят за винаги на вълшебния град. Дадоха му стая в онази част на двореца, която бе запазена от студените ветрове на Мраморно море. Позволяваха му да слеза до императорското пристанище и да се разхожда с галерите на василевса. Канеха го на царската трапеза, на дворцовите тържества. За пръв път той видя лицето на Исака на приема, даден в чест на венгерския посланик.

- Това е голямо отличие за тебе, - му каза Теофил вечерта преди празненството, когато се връщаха от една дълга разходка край брега на Златния рог. Колцина се тия, които са виждали великолението на Хризотрикрилиума... Аз самият съм ходил там само четири пъти...

На следния ден недоверчивата усмивка, която непрекъснато трептеше върху устните на Иваница, се изопна в болезнена гримаса на оцудване и възторг. Гледаше изтръпнал, недоумяващ. Теофил го дръпна за ръкава на новите златошити дрехи и го поведе след себе си.

С широко отворени очи Иваница поглъщаше могъщата царствена хубост на Августейона. Широкият плацад бе цълият заобиколен от стройни мраморни портики. В дясно се издигаше с дръзка смелост високия лек купол на Света София, сякаш огромно кандило спуснато от небето. В ляво започваше оня приказен град, оня скъпоценен